

NAVNEMÅDE PÅ JAPANSK: の OG こと

definition

Grundformen eller opslagsformen for verber på japansk er ikke navnemåde, men (den uformelle) nutidsform – altså betyder for eksempel よむ ikke "at læse", men "læser". Navnemåde - den form, som på dansk indledes med 'at' - realiseres ved at tilføje enten の eller こと efter grundformen.

forskelle mellem の og こと

Man både bruge の og こと sammen med de fleste verber. Der er en nuanceforskelle mellem de to: brugen af の forudsætter en vis følelsesmæssig involvering fra den talendes side. Der kan således være en forskel mellem:

日本語を ならうことが むずかしいです。 (abstrakt)

og:

日本語を ならうのが むずかしいです。 (selvoplevet)

Generelt kan man sige, at の bruges når den foregående sætning udtrykker noget konkret og こと når den udtrykker noget abstrakt. Men i de allerfleste situationer kan man altså lige så godt bruge の og こと.

Der er dog enkelte tilfælde, hvor man kun kan bruge enten の eller こと. Det føles for eksempel unaturligt at bruge こと når den sætning, der kommer foran, udtrykker konkrete ting, som den talende direkte oplever. Derfor bruger man altid の sammen med sanseverber såsom 聞く, 見る, かんじる (at føle):

あした あきこが かえるの / *ことを きいた。

Omvendt er der en række faste udtryk, hvor man kun kan bruge こと: ことがある, ことができる, ことになる m.fl.

やきゅうを やった ことが ありません。

タイ語で はなす ことが できません。